

POWIDLKA (1) sb pl t

o *prawdopodobnie jasne* (tak w po-); a *jasne*.

[N powidlka.] ◊ G powidłek. ◊ [I powidłkami.]

Sł stp, Cn brak.

Dem. od „powidla”, prawdopodobnie z neutralizacją funkcji deminutywnej: Zaśz też wádzi y powidłek fobie nádziálác? *RejZwierc* 110v; [Weźmi Iábłko zamorfkie y zgnieć ie/ á włoż w ták wiele octu/ by tylko wśzyftko zámokło/ [...] á gdy práwie wymoknie/ będzie ocet gęfty iáko miód/ [...] á podrápawfzy dźiáflá/ około złego zębu/ thymi powidłkami pomáży *SienHerb* 518b, 519a].

[*powidlka z czego:* Lektwarzu to ieft powidłek z łoku Rożánego/ Lektwarzu *de diaprunis laxatiuis, et diacitonica*, półtora łotá dáctylow *SienHerb* 343a (*Linde*).

W połączeniu z przymiotnikiem od nazwy owoców: weźmi oney iuchy funt ieden/ przyłoż w nią powidłek Kaliowych 1. dragmę *SienHerb* 500a.

W porównaniu: weźmi Rumienku/ á zetrzy ij ná proch/ zmiełzay go s przálnym miodem niebárzo rzadko/ a niech iako powidlká będzie *SienHerb* 519a.

Szereg: »lektwarz albo powidlka«: niechże łtego złozenie [!] Lektwarz/ álbo powidlká będą/ ktorych ma chory brác/ ná káźde záránie drágmę iedną. *SienHerb* 354b (*Linde*).]

Synonimy: *konfekt, lektwarz.*

KW, (KO)